

Arrest

nr. 340 262 van 29 januari 2026
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. HEYVAERT
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 19 juni 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 4 juni 2025 tot niet-ontvankelijkheid van een verzoek om internationale bescherming.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 oktober 2025 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 5 november 2025.

Gelet op de beschikking van 1 december 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 december 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. DENIES.

Gehoord de opmerkingen van verzoekende partij en haar advocaat P. HEYVAERT.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de wnd. voorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld: "1. De verzoekende partij, die verklaart de Syrische nationaliteit te hebben, dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, getiteld "niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)" van 4 juni 2025, waarbij haar huidig verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk wordt verklaard in de zin van artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

2. In het kader van haar eerste verzoek om internationale bescherming besloot de commissaris-generaal tot de niet-ontvankelijkheid van haar verzoek om internationale bescherming daar ze reeds internationale bescherming genoot in een andere lidstaat van de Europese Unie, met name Bulgarije. Ze diende tegen deze

beslissing een beroep in bij de Raad. Bij het arrest van 14 november 2024 met nummer 316 514 verwierp de Raad haar beroep.

In het kader van haar tweede verzoek om internationale bescherming legt de verzoekende partij een psychologisch attest neer. Ze verklaart dat daesh nog steeds aanwezig is in Raqqa en dat er meer drugs in de stad is. Ze verklaart reeds alles al verteld te hebben over Bulgarije in haar vorige interviews en dat ze geen nieuwe elementen heeft. Ze stelt afstand te hebben genomen van haar bescherming in Bulgarije. Ze vreest om opnieuw dakloos te worden in Bulgarije en meent dat integratie daar niet lukt.

Ter staving van haar tweede verzoek om internationale bescherming legt ze een psychologisch attest neer van 3 mei 2025.

3. De kernvraag is of deze elementen kunnen worden gekwalificeerd als nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat ze voor erkenning als vluchteling of voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in aanmerking komt.

4. Uit de objectieve landeninformatie die door beide partijen wordt toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat er in Bulgarije sprake is van een preciaire situatie waardoor de grootste voorzichtigheid en zorgvuldigheid zijn geboden bij de beoordeling van beschermingsverzoeken van statushouders in Bulgarije. De situatie voor statushouders in en bij terugkeer naar Bulgarije is ernstig en moeilijk, hetgeen onder andere het gevolg is van de administratieve obstakels waarmee zij worden geconfronteerd waardoor zij in zware en schrijnende levensomstandigheden kunnen terecht komen met belemmeringen inzake de toegang tot huisvesting of sociale bijstand en de bijna onbestaande beschikbaarheid van integratieprogramma's. Echter, er kan niet worden afgeleid dat de situatie van personen die er internationale bescherming hebben gekregen dermate ernstig is dat zij bij een terugkeer naar dat land a priori een reëel risico lopen om terecht te komen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie waar de Bulgaarse autoriteiten onverschillig tegenover (zouden) staan en een individuele beoordeling van hun situatie niet meer nodig is.

In dit verband moet rekening worden gehouden met "alle gegevens van de zaak" (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 89) en is het noodzakelijk op basis van de individuele omstandigheden van de verzoekende partij haar verzoek te beoordelen, waarbij het aan de verzoekende partij toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kan beroepen op de beschermingsstatus die haar in Bulgarije werd verleend en de rechten die daaruit voortvloeien zodanig zijn dat zij niet terechtkomt in een staat van zeer verregaande materiële deprivatie te weerleggen.

5. De verzoekende partij heeft reeds internationale bescherming gekregen in Bulgarije waardoor in casu wordt vermoed dat ze geen nood heeft aan internationale bescherming in België, precies omdat ze reeds internationale bescherming geniet in een ander land. Er liggen geen elementen voor waaruit kan blijken dat ze niet langer over de beschermingsstatus beschikt in Bulgarije.

Uit de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU) blijkt dat de verleende beschermingsstatus onverkort blijft gelden zolang er een nood is aan bescherming en slechts in uitzonderlijke, limitatief bepaalde omstandigheden kan worden ingetrokken of beëindigd (cf. de artikelen 11, 14, 16 en 19 van de Kwalificatierichtlijn). De bewijslast met betrekking tot de eerder verleende internationale bescherming(ssstatus) in toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° berust inderdaad bij het Commissariaat-generaal, doch eens hieraan is voldaan, het aan de verzoeker die de actualiteit of effectiviteit van deze bescherming ter discussie stelt, persoonlijk toekomt om aan te tonen dat hij/zij niet (meer) op deze bescherming kan rekenen. Het komt aldus aan de verzoekende partij zelf en niet aan het Commissariaat-generaal toe om het bewijs te leveren dat ze in Bulgarije niet langer internationale bescherming geniet. De verzoekende partij blijft hier echter in gebreke. Door louter te stellen dat ze afstand heeft gedaan van haar beschermingsstatus in Bulgarije maakt ze niet aannemelijk dat ze effectief niet meer over deze beschermingsstatus in Bulgarije beschikt. Dit is dan ook een blote bewering die op geen enkel moment wordt ondersteund door enig document in het administratief dossier. In het verzoekschrift brengt ze ook geen elementen of documenten aan die haar stelling dat ze afstand heeft gedaan van haar internationale beschermingsstatus in Bulgarije ondersteunen. Er kan dan ook vanuit worden gegaan dat ze op heden nog steeds over de vluchtelingenstatus in Bulgarije beschikt.

In het arrest van 14 november 2024 met nummer 316 514 werd gesteld dat haar verblijfsvergunning nog geldig is tot en met augustus 2026. Er werd tevens op gewezen dat daar de verzoekende partij over een geldige verblijfsvergunning beschikt, zij niet zal terechtkomen in de juridische 'catch 22'. Er werd tevens gesteld dat niets er op wijst dat zij bij een terugkeer naar Bulgarije niet eenvoudig een duplicaat van haar verblijfsvergunning zou kunnen aanvragen.

In haar verzoekschrift stelt de verzoekende partij dat de meest recente landeninformatie geen informatie bevat over de moeilijkheden om een duplicaat van haar verblijfsvergunning te verkrijgen. Ze meent dan ook dat er niet zo maar van mag worden uitgegaan dat een duplicaat van haar verblijfsvergunning eenvoudig te verkrijgen is. In de verweernota stelt de commissaris-generaal echter dat ze in het geval van verlies van een verblijfsdocument ze een nieuwe kaart kan aanvragen bij de Bulgaarse autoriteiten. Deze kaart kan afgeleverd worden binnen de 30 dagen of binnen de tien dagen als er een spoedprocedure wordt gevolgd

(“Address registration and Bulgarian identity documents, Refugee Light Bulgaria”). De verzoekende partij brengt geen informatie bij die deze informatie tegenspreekt.

Het feit dat ze op heden niet meer over haar verblijfsvergunning beschikt, samen gelezen met de meest recente landeninformatie, kan niet beschouwd worden als een nieuw element die de kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maakt.

De verzoekende partij maakt verder niet aannemelijk dat zij over een bijzondere kwetsbaarheid beschikt die haar zou verhinderen haar rechten te doen gelden, verbonden aan haar status toegekend in Bulgarije. Ze voegt in het kader van haar tweede verzoek om internationale bescherming een attest van haar psycholoog toe om haar psychologische toestand te staven. In dit document kan worden gelezen dat ze te kampen heeft met PTSS. Dit uit zich in een labiel en gespleten humeur, chronische angst, een gevoel van schuld en onmacht, cognitieve veranderingen zoals moeilijkheden om zich te concentreren en ernstige slaapproblemen. Noch uit de bijgebrachte documenten noch uit haar verklaringen kan worden afgeleid dat haar psychische aandoeningen belangrijke negatieve gevolgen voor haar zelfstandig functioneren, autonomie en zelfredzaamheid met zich meebrengen. Evenmin blijkt dat de verzoekende partij omwille van haar gezondheidstoestand zeer moeilijk of niet in Bulgarije zal kunnen werken of beroep zal kunnen doen op sociale bijstand. Ook blijkt niet dat de gezondheidstoestand van de verzoekende partij de toegang tot gezondheidszorg, huisvesting en tewerkstelling onredelijk moeilijk of zelfs onmogelijk maakt(e). In de mate verdere psycho-medische opvolging noodzakelijk is, toont de verzoekende partij niet aan dat zij in Bulgarije geen toegang zal hebben tot eventuele benodigde medische en/of psychologische ondersteuning. Zo is haar verblijfsvergunning nog geldig. Voorts blijkt uit niets en de verzoekende partij toont niet aan dat zij, om redenen voorzien in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, in Bulgarije geen toegang zou hebben tot de gezondheidszorg. In de mate dat kan worden aangenomen dat er in Bulgarije een kwaliteitsverschil mogelijk is in vergelijking met België op vlak van gezondheidszorg en sociale bescherming, volstaat dit op zich niet om te besluiten dat de verzoekende partij bij een terugkeer naar Bulgarije zou belanden in een situatie die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest. Evenmin houdt zulk kwaliteitsverschil verband met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hetzelfde geldt immers voor de Bulgaarse onderdanen. Het komt de verzoekende partij toe, in navolging van de relevante rechtspraak van het Hof van Justitie, om in concreto aan te tonen dat zij haar rechten en voordelen niet zou kunnen laten gelden in Bulgarije en zij, zoals in casu aangevoerd, als statushouder geen toegang heeft tot medische zorg. De verzoekende partij slaagt hier echter niet in. De verzoekende partij toont hoe dan ook niet concreet aan en maakt niet aannemelijk dat zij in Bulgarije, dit mogelijks met de hulp van de Bulgaarse autoriteiten of hulporganisaties, geen toegang zal hebben tot of zal kunnen genieten van de nodige sociale bijstand en gezondheidszorg.

De verzoekende partij beschikt over een internationale beschermingsstatus in Bulgarije. Haar volgend verzoek om internationale bescherming moet dan ook ten aanzien van dit land de worden beoordeeld. Haar verwijzingen en documenten met betrekking tot Syrië zijn dan ook niet dienstig en kunnen niet beschouwd worden als nieuwe elementen die de kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maken.

De overige motieven van de bestreden beslissing worden niet weerlegd of betwist door de verzoekende partij.

6. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij bij de Dienst Vreemdelingenzaken de kans kreeg om haar verklaringen met betrekking tot de nieuwe elementen in het kader van haar huidig (volgend) verzoek toe te lichten en nieuwe documenten voor te leggen. De beslissing om de verzoekende partij, die een volgend verzoek indient, al dan niet persoonlijk te horen, behoort overeenkomstig artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal.

7. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekende partij heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

8. De middelen van verzoekende partij lijken ongegrond.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking

overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. In het proces-verbaal van terechtzitting van 18 december 2025 staat het volgende vermeld

“Tolk 1492 legt de eed af en tolkt Arabisch

De voorzitter nodigt uit om te reageren op de beschikking, voorwerp van de vraag tot horen.

VzP verwijst in hoofdorde naar haar verzoekschrift en beperkt zich tot het bespreken van de elementen die toegelicht moeten worden. VzP meent nieuwe elementen bijgebracht te hebben, met name een psychologisch attest van 3 mei 2025, waaruit een bijzondere kwetsbaarheid valt af te leiden ten gevolge van trauma's opgelopen door de oorlog in Syrië, haar migratietraject en verblijf in Bulgarije en haar precare verblijf in België. Er is sprake van ernstig oorlogstrauma waarbij de impact van oorlog op een jonge man, die slechts 10 jaar was bij het uitbreken van de oorlog, niet onderschat mag worden. VzP vindt de beschikking van de Raad problematische aangezien deze de problematiek waarmee statushouders in Bulgarije geconfronteerd worden miskent en de beoordeling van de kwetsbaarheid mag niet volledig los gezien worden van de structurele context van de problematiek. De vraag is waarmee verzoeker zal geconfronteerd worden bij terugkeer naar Bulgarije. Er is geen enkele vorm van integratie of ondersteuning in Bulgarije. Er is geen enkele vorm van begeleiding voorzien. Op vlak van huisvesting, arbeid en psychosociale ondersteuning worden statushouders aan hun lot overgelaten. Deze problematiek bestaat al sinds 2014 waarbij er niet voorzien wordt in enige ondersteuning en geen enkele vorm van integratie. Bulgarije houdt vol dat rechten beschikbaar zijn maar in werkelijkheid zijn ze niet toegankelijk voor statushouders. De feitelijke mogelijkheid om zijn rechten uit te oefenen moet losgekoppeld worden van het theoretische bestaan van de rechten aangezien ze in de praktijk betekenisloos zijn omdat statushouders aan hun lot overgelaten worden. De gelijke behandeling van statushouders met Bulgaarse onderdanen is onbestaande. Dit is niet anders voor VzP, die met het psychologisch attest wel degelijk nieuwe elementen voorlegt. VzP heeft een bijzondere kwetsbaarheid omwille van PTSD. Er wordt ten onrechte gesteld dat de medische en psychologische ondersteuning in Bulgarije toegankelijk is voor statushouders. De relevante vraag is of men effectief toegang heeft zonder netwerk, zonder kennis van de taal, met psychologische kwetsbaarheid en zonder beroep te kunnen doen op integratie of andere hulp. Alle beschikbare bronnen wijzen erop dat dit niet het geval is. In de beschikking van de Raad wordt verwezen naar het feit dat statushouders dezelfde rechten hebben, maar dit miskent dus het feit dat er geen ondersteuning voorzien is. De nieuwe elementen zouden een ander licht moeten werpen op de beoordeling van de situatie in Bulgarije”

5. Verzoekende partij brengt met voormeld betoog ter terechtzitting geen concrete en dienstige argumenten of elementen bij die afbreuk doen aan de grond in de beschikking van 21 oktober 2025.

5.1. In haar vraag tot horen van 5 november 25 ontwikkelt verzoekende partij, naast de vraag te worden gehoord, een inhoudelijke argumentatie. In dit verband dient evenwel te worden onderstreept dat, zoals hoger reeds wordt opgemerkt in punt 2 van het arrest, een verzoek tot horen na een beschikking op grond van artikel 39/73 van de Vreemdelingenwet uitsluitend tot doel heeft mee te delen dat men zijn standpunt alsnog op de terechtzitting wil uiteenzetten. Die vraag biedt de betrokkene echter geenszins de mogelijkheid nieuwe middelen, argumenten of informatie aan te voeren. Het gaat er enkel om dat de betrokkene, die daarom verzoekt, de mogelijkheid krijgt zijn standpunt op de terechtzitting uiteen te zetten indien hij het niet eens is met de in de beschikking opgenomen argumentatie (RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; RvS 29 oktober 2013, nr. 10.017 (c)). Een verzoek tot horen dient niet om het verzoekschrift uit te breiden, en kan en mag derhalve niet als dusdanig worden gebruikt. Andere in de vraag tot horen neergeschreven opmerkingen en argumenten, dan de loutere vraag om naar aanleiding van de beschikking 39/73 van de Vreemdelingenwet te worden gehoord op zitting, zijn om die reden niet dienstig, nuttig of ontvankelijk.

5.2. In de beschikking werd aangegeven dat: *“Uit de objectieve landeninformatie die door beide partijen wordt toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat er in Bulgarije sprake is van een precare situatie waardoor de grootste voorzichtigheid en zorgvuldigheid zijn geboden bij de beoordeling van beschermingsverzoeken van statushouders in Bulgarije. De situatie voor statushouders in en bij terugkeer naar Bulgarije is ernstig en moeilijk, hetgeen onder andere het gevolg is van de administratieve obstakels waarmee zij worden geconfronteerd waardoor zij in zware en schrijnende levensomstandigheden kunnen terecht komen met belemmeringen inzake de toegang tot huisvesting of sociale bijstand en de bijna onbestaande beschikbaarheid van integratieprogramma’s. Echter, er kan niet worden afgeleid dat de situatie van personen die er internationale bescherming hebben gekregen dermate ernstig is dat zij bij een terugkeer naar dat land a priori een reëel risico lopen om terecht te komen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie waar de Bulgaarse autoriteiten onverschillig tegenover (zouden) staan en een individuele beoordeling van hun situatie niet meer nodig is”*. Deze conclusie is gebaseerd op de objectieve landeninformatie, zoals deze wordt aangedragen door beide partijen.

Uit het rapport AIDA Bulgarije update 2024 blijkt dat vluchtelingen dezelfde rechten hebben als Bulgaarse onderdanen. Personen die de subsidiaire bescherming kregen, hebben dezelfde rechten als derdelanders met een permanent verblijfsrecht. Van 2013 tot 2024 waren er geen integratieprogramma’s. Hierdoor hadden personen met internationale bescherming een beperkte toegang tot of een beperkt vermogen om te genieten van zelfs de meest elementaire sociale, arbeids- en gezondheidsrechten. Hierdoor was de bereidheid van deze personen om in Bulgarije te verblijven dan ook beperkt. Wel bestaat er sinds 2016 een wettelijk kader, dat in 2017 werd herzien, om te voorzien in integratieprogramma’s. Sinds de goedkeuring hebben slechts 133 statushouders integratiesteun gekregen, maar deze financiering was afkomstig van de Europese Unie en niet van een nationaal integratiemechanisme. Dankzij de niet-aflatende inspanningen van UNHCR, de Refugee Council en het Rode Kruis met de steun van de SAR (State Agency for Refugees), hebben de districten Vitosha en Oborishte (gemeente Sofia) in 2021 en 2022 integratiesteun verleend. In 2024 werd er slechts aan 8 individuen integratiesteun verleend. In zijn verslag van april 2018 heeft de speciale vertegenwoordiger van de Raad van Europa voor migratie en vluchtelingen ook benadrukt dat, hoewel de decentralisatie van integratie-verantwoordelijkheden van de overheid naar gemeenten in principe een verstandige stap voorwaarts is, de uitvoering van die verantwoordelijkheden niet verplicht is, maar aan de gemeenten wordt overgelaten, waardoor dit vragen oproept over de doeltreffendheid van de integratiemaatregelen in Bulgarije. Dit werd geïllustreerd door het feit dat geen enkele gemeente vrijwillig integratieovereenkomsten heeft gesloten, hoewel er middelen aan hen zouden worden toegewezen voor elke vluchteling die een dergelijke overeenkomst afsluit. Rechtbanken en human rights monitoring bodies hebben rekening gehouden met de behandeling van personen die internationale bescherming genieten in Bulgarije bij het beoordelen van de rechtmatigheid van overdrachten naar Bulgarije. Nationale rechtbanken in sommige Europese landen hebben de overdracht naar Bulgarije van personen die daar internationale bescherming genieten, stopgezet wegens de ondermaatse omstandigheden. In een zaak van 15 november 2022 oordeelde de Duitse administratieve rechtbank van Keulen dat er risico’s bestaan op onmenselijke en vernederende behandeling zowel voor asielzoekers als voor begunstigden van internationale bescherming in Bulgarije. Voor begunstigden van internationale bescherming is er volgens deze rechtbank een gebrek aan bijna elke vorm van overheidssteun om de vervulling van basisbehoeften te garanderen alsook sprake van wijdverspreid racisme en intolerantie. Bovendien heeft het Comité voor de rechten van het kind (CRC) op 6 oktober 2021 uitspraak gedaan in de zaak MKAH tegen Zwitserland. Het CRC stelde vast dat, hoewel verzoekers in Bulgarije subsidiaire beschermingsstatus hadden gekregen, zij acht maanden in een kamp moesten leven met ontoereikende materiële omstandigheden en zonder toegang tot onderwijs of de arbeidsmarkt. Dit dwong hen Bulgarije te verlaten en steun te zoeken bij familieleden. Het CRC deed een aanbeveling aan Zwitserland om de beslissing om verzoeker terug te sturen naar Bulgarije te heroverwegen. De nationale migratiestrategie voor de periode 2021-2025 werd goedgekeurd, met een hoofdstuk over integratie, waarin wordt vermeld dat er beleid wordt uitgevoerd met AMIF-financiering, maar er worden geen specifieke gebieden voor verbetering opgesomd (AIDA Bulgarije update 2024, p. 112-113).

Vluchtelingen verkrijgen een verblijfstitel geldig voor vijf jaar, terwijl subsidiaire beschermden een verblijfstitel geldig voor drie jaar krijgen. Om deze documenten te verkrijgen dient de persoon die geniet van internationale bescherming geregistreerd te zijn in de *“civiele nationale database”* (ECГPAOH). De registratie in het ECГPAOH is verplicht voor personen die internationale bescherming genieten. Op basis daarvan krijgen ze een uniek identificatienummer. Pas na deze registratie kunnen de begunstigden van internationale bescherming identiteitsdocumenten aanvragen. Om in de nationale databank te worden geregistreerd, moet iemand onder meer een woonplaats hebben. Pas erkende begunstigden die in opvangcentra hebben gewoond, mogen volgens de SAR echter niet langer het adres van het desbetreffende opvangcentrum als woonplaats opgeven. Sinds eind 2016 kunnen begunstigden dus geen geldig adres of domicilie opgeven, aangezien ze geen verblijfplaats kunnen huren zonder een geldig identiteitsdocument. Deze juridische ‘catch 22’ heeft geleid tot voortdurende wanpraktijken, waaronder valse huur- en adresregistraties om begunstigden in staat te stellen identiteitsdocumenten te verkrijgen, aangezien een geldig identiteitsdocument een

voorwaarde is voor het uitoefenen van hun rechten. Na uitgebreide inspanningen van maatschappelijke organisaties werd de wet in oktober 2024 gewijzigd om pas erkende vluchtelingen en personen met subsidiaire bescherming die geen domicilieadres kunnen opgeven bij hun eerste inschrijving in het bevolkingsregister of bij het indienen van een aanvraag voor een permanent of huidig adres, de mogelijkheid te bieden zich te laten inschrijven op een officieel voorgeschreven dienstadres door de gemeente waar zij hun gewone verblijfplaats hebben gevestigd. Deze bepaling is in werking getreden op 8 december 2024 waarbij alle gemeenten verplicht zijn serviceadres(sen) toe te wijzen om vanaf 8 januari 2025 met de uitvoering van deze nieuwe regeling te kunnen beginnen (AIDA Bulgarije update 2024, p. 114-115).

Eind 2020 werd de wet gewijzigd om de bepaling te schrappen die voorzag in financiële steun voor huisvesting voor een periode van maximaal 6 maanden vanaf de datum van inwerkingtreding van het besluit tot verlening van internationale bescherming. In de praktijk is het echter zo dat sommige meer kwetsbare personen die internationale bescherming genieten nog steeds enkele maanden in de opvangcentra verblijven omdat er geen integratieondersteuning is. Eind 2024 verbleven 43 begunstigen van internationale bescherming in opvangcentra. (AIDA Bulgarije update 2024, p.123).

Toegang tot de arbeidsmarkt is automatisch en onvoorwaardelijk. Er is geen verschil tussen vluchtelingen en begunstigen van subsidiaire bescherming. Er wordt geen arbeidsmarkttoets toegepast en de toegang is niet beperkt tot bepaalde sectoren. Personen die internationale bescherming genieten, worden geconfronteerd met de gebruikelijke obstakels in verband met gebrek aan talenkennis en het daarmee samenhangende gebrek aan adequate overheidssteun voor beroepsopleiding, indien nodig (AIDA update 2024, p.123).

Begunstigen van internationale bescherming hebben recht op toegang tot beroepsopleidingen. Praktische obstakels kunnen worden ondervonden in verband met de toegang tot universiteiten, aangezien ze moeilijkheden hebben om bewijs te leveren van diploma's die ze al hebben behaald in hun land van herkomst. Dit is te wijten aan een gebrek aan relevante informatie over diploma's. De academische autonomie van Bulgaarse universiteiten verhinderde grotendeels de goedkeuring van gemeenschappelijke overheidsregels die voor begunstigen van internationale bescherming gemakkelijker toegang zouden verlenen, rekening houdend met hun speciale omstandigheden en beperkte mogelijkheid om officiële documenten uit hun land van herkomst te krijgen (AIDA update 2024, p.89).

Personen die internationale bescherming genieten, hebben toegang tot alle soorten sociale bijstand waarin de wet voorziet. De wet voorziet in dezelfde voorwaarden voor eigen onderdanen, erkende vluchtelingen of personen die subsidiaire bescherming genieten. In de praktijk kunnen personen die internationale bescherming genieten, echter geen aanspraak maken op sommige soorten sociale bijstand zonder aanvullende speciale regelingen (bv. vertolking, sociale bemiddeling), die niet zijn voorzien of gewaarborgd door de wet of institutioneel zijn vastgelegd. De lange en ingewikkelde procedures voor het indienen van sociale bijstandaanvragen zijn zelfs voor eigen onderdanen moeilijk te overwinnen en bijna onmogelijk voor personen die internationale bescherming genieten, tenzij ze worden ondersteund door bemiddeling of bijstand op maat. Dergelijke bijstand, wordt echter volledig verleend door ngo's of steungroepen, maar is niet altijd beschikbaar vanwege capaciteits- en financieringsbeperkingen. In het algemeen dienen begunstigen van internationale bescherming vanaf de eerste dag na hun erkenning zelf hun maandelijkse ziektekostenverzekering te betalen. De minimumbijdrage bedraagt 19.13 euro (AIDA update 2024, p.124).

Verzoekende partij brengt thans geen nieuwe objectieve landeninformatie aan, die voormelde beoordeling doorprikt en een andere conclusie dan deze in de beschikking van 21 oktober 2025 toelaat.

5.3. Verzoekende partij brengt ter zitting geen concrete en dienstige argumenten of elementen bij die afbreuk doen aan wat eerder in de beschikking van 21 oktober 2025 concreet inzake haar individuele situatie als begunstige van internationale bescherming in Bulgarije werd vastgesteld en beoordeeld. De verzoekende partij beperkt zich in wezen tot het verwijzen naar de argumenten van haar verzoekschrift; het benadrukken van het door haar neergelegde psychologisch attest; het herhalen van haar kwetsbaar profiel; het benadrukken van haar ervaringen in Bulgarije en het benadrukken dat zij niet kan terugkeren naar Bulgarije, waarbij de feitelijke mogelijkheid om haar rechten uit te oefenen moet worden losgekoppeld van het theoretische bestaan ervan aangezien ze in de praktijk betekenisloos zijn omdat statushouders aan hun lot overgelaten worden. Met deze elementen werd reeds gedegen rekening gehouden in de bestreden beslissing en de beschikking van de Raad van 21 oktober 2025, die hierboven nogmaals werd weergegeven. Door louter te volharden in de elementen die haar zaak kenmerken, brengt zij geen concrete en dienstige argumenten of elementen bij die afbreuk doen aan de grond in voormelde beschikking. Het loutere feit dat zij het niet eens is met de beoordeling van de bestreden beslissing en de beschikking – zonder evenwel voldoende concrete en door objectieve landeninformatie onderbouwde argumenten aan te dragen, die van aard zijn om voormelde beoordeling aan het wankelen te brengen – volstaat niet.

5.4. Waar verzoekende partij ter terechtzitting ingaat op de situatie in Syrië, wijst de Raad erop dat dergelijke verwijzing niet dienstig is. De beoordeling of verzoekende partij een gegronde vrees heeft voor vervolging of een reëel risico loopt op ernstige schade in haar land van herkomst, dient slechts te worden gemaakt indien het vermoeden, dat de aan verzoekende partij toegekende bescherming in Bulgarije effectief is, wordt ontkracht. Verzoekende partij is op dit punt in gebreke gebleven.

5.5. Verzoekende partij brengt bijgevolg, gelet op het voorgaande, in deze stand van zaken geen dienstige elementen bij die ertoe nopen anders te oordelen dan hetgeen in de bestreden beslissing en in voormelde beschikking wordt aangegeven.

6. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan de in de beschikking van 21 oktober 2025 opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Verzoekende partij brengt geen nieuwe elementen aan noch zijn er nieuwe feiten aan de orde die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig januari tweeduizend zesentwintig door:

N. DENIES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

V. LAUDUS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

V. LAUDUS

N. DENIES